

A Győri Ítéltábla dr.Szendrei Kornél ügyvéd által képviselt felperesnek a Kugler Ügyvédi Iroda által képviselt I.r., II.r., III.r.,IV.r. és V.r.alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt a Tatabányai Törvényszék előtt folyamatba tett perében Tatabányán, 2016.évi november hó 30.napján 20.P.20.177/2016/15. szám alatt hozott ítélet ellen az I.r. alperes részéről 16.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Köteles a felperes felhívásra az állam javára megfizetni 36.000 (harminchatezer) forint elsőfokú és 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Köteles a felperes az I.r. alperesnek 15 napon belül megfizetni 30.000 (harmincezer) forint első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A Tatabányai Törvényszék a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy a felperes és az I-II.r. alperesek, valamint a III-V.r. alperesek jogelődje között 2007. március 30.napjánügyszámon létrejött „kölcönszerződés CHF alapú szabad felhasználású jelzáloghitelre egyenletes részletfizetéssel 6 hónapos kamatperiódussal" I.4.pontja érvénytelen.

Az érvénytelen kikötések 2007.március 30.napjától nem jelentenek kötelezettséget a felekre nézve. A szerződés e kikötések mellőzésével egyebekben változatlan feltételekkel köti a feleket.

Kötelezte az I.r. alperest, hogy - az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül - fizessen meg a felperesnek 20.000 forint perköltséget. Kötelezte az I.r. alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az állam javára 36.000 forint eljárási illetéket.

A határozatának indokolásában rögzítette, hogy a felperes az I-II.r. alperesek, valamint a III-V.r. alperesek jogelődje között 2007.március 30-án svájci frank alapú szabad felhasználású kölcsönszerződés jött létre, amely alapján az I.r. alperes 39.507 svájci frank kölcsönt nyújtott a felperes a II.r. alperes és a III-V.r. alperesek jogelődje részére.

A szerződés I/4.pontjában a felek kötelezték magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítés esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejártá megállapítása, valamint bármely egyéb közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az adós banknál vezetett számlái és a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles aggálytalan tartalmú bizonyítékot.

Ennek megfelelően a kölcsön és járulékaik nem, vagy nem a szerződés szerinti megfizetés esetén a végrehajtás alapjául szolgáló, mindenkor fennálló kölcsön, és járuléktartozást, továbbá a fent

hivatkozott tényeket jelen okirat mellett, az adós banknál vezetett számláiról, illetve a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállalnak.

A felek felkérték az okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyébként illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járuléka, továbbá egyéb tartozása mértékét, továbbá a fent hivatkozott tényeket, adatokat, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén a bank felkérésére az adósok banknál vezetett számlái, a bank nyilvántartásai, könyvei alapján és a nyilvántartásba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, e tekintetben a banktitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megadják.

A felperes a módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy a szerződés I.4.pontja tisztességtelen, ezért semmis szerződési kikötés azzal, hogy a szerződés az érvénytelen bekezdések nélkül is érvényes és hatályos a felek között.

Arra hivatkozott, hogy a támadott rendelkezés a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló - a szerződéskötéskor hatályban volt - 18/1999.Korm. rendelet (R.) 1.§.b/pontja alapján tisztességtelen, mert kizárólag a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy a teljesítése szerződésszerű-e.

A hivatkozott szerződési pont a R. 1.§./1/ bekezdés j/pontját is sérti, ezért tisztességtelen és semmis. A felhívott jogszabályi rendelkezés értelmében a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára állapítja meg.

A támadott I.4.pont azért jogsértő, mert az a közvetlen végrehajtás kezdeményezésének lehetőségét biztosítja az I.r. alperes számára, és azt eredményezi, hogy a felek közötti jogvita esetén a fogyasztó lesz köteles bizonyítani a tartozás banki kimutatástól eltérő összegét, ami a bizonyítási terhet megfordulását és a fogyasztó helyzetének jelentős elnehezedését eredményezi.

Arra is hivatkozott, hogy jogainak megóvása érdekében szükséges a megállapítási kereset indítása, mert a támadott szerződéses rendelkezés érvénytelenségének megállapítása biztosíthatja, hogy az I.r. alperes ne tudjon a bizonyítási terhet megfordulásával végrehajtási eljárást kezdeményezni.

A felperes a II-V.r. alpereseket a keresetben foglaltak túrésére kérte kötelezni.

Az I.r. alperes a kereset elutasítását kérte.

Azzal védekezett, hogy ezen szerződéses kitéttel pusztán a végrehajtási záradékkal ellátott okiraton alapuló közvetlen bírósági végrehajtás jogszabályi előírásainak szerződésbe való átültetése.

A támadott kikötés megfelel a Vht. korábban hatályos 21.§./1/ és /2/ bekezdésének, a Vht. jelenleg hatályos 23/C.§./1/ és /2/ bekezdéseinek és a közjegyzőkről szóló törvény 111., 112.§-aiban foglaltaknak, valamint a Pp.195.§./1/ és /2/ bekezdéseiben foglaltaknak, ezért a Ptk.209.§./6/ bekezdése alapján nem minősülhet tisztességtelennek.

Az alperes arra is hivatkozott, hogy a Hpt.275.§./1/ és /2/ bekezdése is előírja a pénzügyi intézmény számára az adós tájékoztatását a fennálló tartozásról, amellyel szemben az ügyfél panasszal fordulhat a pénzügyi intézményhez, így a vitatás lehetősége biztosított.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adó döntésének indokolásában leszögezte, hogy a vizsgált szerződés a 2014.évi XL.tv. a DH2.tv. hatálya alá tartozik.

A felperes azzal, hogy kérte, hogy a bíróság rendelkezzen arról, hogy a szerződés az érvénytelen kikötések nélkül maradjon érvényes és hatályos a felek között, eleget tett a DH.2.tv. 37.§./1/ bekezdésében foglalt, a részleges érvénytelenség jogkövetkezményei alkalmazására, megjelölésére vonatkozó kötelezettségének. Az elszámolásra kiterjedőösszegeként meghatározott kereseti

kérelem előterjesztése azonban szükségtelen, mivel a támadott rendelkezések a fizetési feltételeket, a felek közötti elszámolást nem érintették.

Az elsőfokú bíróságnak a korábban hatályos 1959.évi IV. tv. (r.Ptk.) 209.§-a értelmében azt kellett megítélnie, hogy az I.4.pont a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeivel ellentétesen, indokolatlanul és egyoldalúan a felperes hátrányára állapított- e meg kötelezettséget. Ennek vizsgálata során a törvényszék 18/1999. (II.5.) Korm.r. szabályaiból indult ki.

Figyelemmel arra, hogy a támadott kikötésben az adós felperes alávetette magát annak, hogy a bank nyilvántartásai alapján meghatározott mértékű tartozásáról közjegyzői okirat készüljön, és ez esetben a bizonyítási teher a közokiratban foglaltakat cáfolni kívánó felet (adóست) terheli abban az esetben is amikor a tartozás összegét követelő bank kezdeményezi az eljárást (Pp. 195.§.). A közokirat hiányában ugyanis a pénzintézet lenne köteles bizonyítani a követelése fennállását és összegét. A vitatott kikötés tisztességtelensége szempontjából az I.r. alperes hivatkozásával szemben nem annak volt jelentősége, hogy van-e helye a közokirattal szemben bizonyításnak, hanem annak, hogy a bizonyítási teher ez esetben megfordul, ez által nehezíti a fogyasztó helyzetét.

Ebből következően a szerződés I.4.pontja a rendelet 1.§./1/ bekezdés j/pontját sérti, ezért semmis. Ennek jogkövetkezménye pedig, hogy a tisztességtelen kikötés nem vált a szerződés részévé, azt figyelmen kívül kellett hagyni.

A határozattal szemben az I.r. alperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását, valamint a mellékelt megbízási szerződés kivonat alapján a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Az elsőfokú eljárásban előadottakat megismételve hangsúlyozta, hogy a vitatott kikötés a fogyasztóra hátrányos eltérést nem jelent a végrehajtási záradékkal ellátott okiraton alapuló közvetlen bírósági végrehajtás jogszabályi előírásaihoz képest, a kikötés a végrehajtási záradékkal ellátott okiraton alapuló közvetlen bírósági végrehajtás szabályainak szerződésbe való átültetését jelenti.

A kikötés a bírósági végrehajtásról szóló 1994.évi LIII.tv. (Vht.) korábban hatályos 21.§./1/ és /2/ bekezdésével, illetve a jelenleg hatályos Vht.23/C.§./1/ és /2/ bekezdésével, valamint a közjegyzőkről szóló 1991.évi 41.tv.(Kjtv) 111-112.§-aiban foglalt szabályokkal, továbbá a Pp.195.§./1/ és /6/ bekezdésében foglalt előírásokkal összhangban álló rendelkezést tartalmaz, ezért a Ptk.209.§./6/ bekezdése alapján nem minősülhet tisztességtelennek.

A fellebbezésben kifejtettek szerint az ügyfél a kölcsönszerződésnek vagy egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatának a közjegyzői okiratba foglalásával kötelezettséget vállalt a kölcsönszerződés teljesítésére, a kölcsön visszafizetésére, és ezzel a bankot közvetlen bírósági végrehajtás megindítására jogosította fel.

Ez a kölcsönszerződést tartalmazó közjegyzői okirat, mint ügyleti okirat biztosítja a banknak azt a jogot, hogy amennyiben az ügyfél nem teljesíti a szerződéses kötelezettségét, úgy felmondhatja a kölcsönszerződést, és kérheti a kölcsönszerződést tartalmazó közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal történő ellátását. Ennek lehetőségéről az ügyfél a közjegyzői okiratban részletes tájékoztatást kapott.

A kölcsönszerződést tartalmazó közjegyzői okirat a Vht.23/C.§./1/ bekezdése értelmében tartalmazza mindazokat az adatokat, amelyek a Kjtv.112.§./1/ bekezdése szerint szükségesek ahhoz, hogy a közjegyző végrehajtási záradékkal lássa el az okiratot.

Amennyiben a kötelezettség feltételnek, vagy időpontnak a bekövetkeztétől függ, úgy a végrehajthatósághoz az is szükséges, hogy ennek bekövetkeztét közokirat tanúsítsa. Ezért van

szükség ténytanúsító okiratra, amely a Vht.23/C.§./2/ bekezdése alapján kizárólag a végrehajthatósághoz szükséges feltétel, vagy időpont bekövetkeztét tanúsítja.

A banknak, mint hitelezőnek (más jogalanyokhoz hasonlóan) bármikor lehetősége van a felmondás tényéről és az általa nyilvántartott adatokról, a közjegyzőnél ténytanúsítvány kiállítását kezdeményezni.

A támadott I.4. kikötés tehát a bank, mint hitelező jogszabályban biztosított jogosultságát tartalmazza akként, hogy az által vezetett nyilvántartások tartalmát a közjegyző megállapítsa és a ténytanúsítványban rögzítse. A Pp.195.§./6/ és /7/ bekezdése értelmében a közokirat ellenkező bizonyításig az azzal tanúsított adatok és tények valóságát igazolja. Ezzel szemben is helye van azonban ellenbizonyításnak, amely az abban foglalt tartalmat vitató felet terheli, azaz a bizonyítási teher a közjegyzői ténytanúsítvánnyal szemben az ügyfelet terheli.

A fentiek szerint a végrehajtási záradékkal ellátott okirat alapján indult végrehajtási eljárásban is lehetőség van széles körben végrehajtás megszüntetési , korlátozási per indítására.

A Pp.164.§./1/ bekezdése alapján azonban a végrehajtás megszüntetési perben egyébként is az ügyfelet terhelne a banki nyilvántartással szemben annak bizonyítása, hogy az abban rögzítettekkel szemben más összegű teljesítéssel élt. Ezért a vitatott kikötés valójában nem fordítja meg a bizonyítási terhet és nem tekinthető a bank részére biztosított olyan korlátlan felhatalmazásnak, amely az ügyfél által a továbbiakban nem kifogásolható módon tartalmazza a végrehajtandó tartozás összegét.

A fentiekből az állapítható meg, hogy a vitatott kikötés a közvetlen bírósági végrehajtásra vonatkozó jogszabályi előírásokhoz képest hátrányos eltérést az ügyfélre nézve nem tartalmaz, és szerződéses kötelezettségeit nem teszi terhesebbé.

A rendelet 1.§./1/ bekezdés j/pontjával összefüggésben az alperes hangsúlyozta, hogy - éppen a fentiekben kifejtettek okán - az I.4.pont nem jelenti a bizonyítási teher megfordulását a fogyasztó(felperes) hátrányára.

Önmagában ugyanis azon kikötés, hogy a ténytanúsítványt a felek aggálytalan tartalmú bizonyítéknak fogadják el, nem jelent eltérést az ide vonatkozó jogszabályi előírásokhoz képest, mivel a közjegyzői tanúsítványhoz, mint közokirathoz egyébként is a Pp.195.§./1/ bekezdésében meghatározott bizonyító erő fűződik, A támadott kikötés azért sem fordítja meg a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára, mert a ténytanúsítvánnyal, mint közokirattal szemben is helye van ellenbizonyításnak, amely lehetőségtől a vitatott szerződési pont sem fosztja meg az ügyfelet.

Az a körülmény, hogy az ügyfélnek a végrehajtás megindítását követően indítandó végrehajtás megszüntetési perben kell bizonyítania a követelés megszűnését, nem jelenti a bizonyítási teher megfordulását, mivel a végrehajtás megszüntetési per jogintézménye azt a célt szolgálja, hogy a záradékolt okiratba foglalt követelés jogosságát, összecszerűségét az ügyfél keresete alapján a bíróság megvizsgálja

A fentiek mellett az I.4.pont kikötés nem zárja ki, hogy az ügyfél a bank által közölt adatokkal szemben kifogással vagy panasszal éljen. Ennek alapján a bank nyilvántartása, amely mindkét fél érdekét szolgálja szintén korrigálható.

A vitatott kikötés nem jogosítja fel a bankot arra, hogy akár a saját, akár az ügyfél szerződésszerű teljesítését megállapítsa, ezért a 18/1999/II.5./Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés b/pontjába nem ütközik

A fellebbezés kitért a vitatott rendelkezés általános indokoltságára is.

Az átlagos fogyasztótól nem várható el, hogy a kölcsön törlesztésére vonatkozó adatokat nyilvántartsa, ezzel szemben a bank rendelkezik azzal a személyi állománnyal és infrastruktúrával, amely lehetővé teszi, hogy a kölcsön folyósításra és törlesztésre vonatkozó adatokat megfelelően kezelni tudja. Ennek garanciális szabályait a pénzforgalmi és a hitelintézeti törvény kógens előírásai is tartalmazzák, melyek a bank számára kötelezőek, és azok betartását az MNB folyamatosan ellenőrzi.

A bank havi bankszámla kivonatokat közöl, amelyben a kölcsönre vonatkozó adatokat évente rendszeresen megküldi az ügyfélnek, így az ügyfélnek lehetősége van arra, hogy azokat figyelemmel kísérje és egyet nem értése esetén panasszal éljen.

A fellebbezés felhívta a Fővárosi Törvényszék 30.G..../2015/17. és a 17.G.../2015/163.sorszámú eseti döntését, amelyben az eljáró bíróságok a fentiekben kifejtett indokok alapján megállapították, hogy a vitatott kikötés nem minősül tisztességtelennek.

Az álláspontja alátámasztására az I.r. alperes hivatkozott a korábban hatályos, a hitelezési kockázat kezeléséről és tőkekövetelményéről szóló 1996/2007/VII.30./Korm.rendelet 115.§./1/ bekezdés c./pontjában foglalt rendelkezésre, valamint az ezzel kapcsolatos a PSZÁF által korábban kiadott „Validációs kézikönyv”-ben meghatározott követelményekre, amelyek a perbeli időszakban a végrehajthatóság követelményét fogalmazták meg a bankokkal szemben. A fenti rendelkezések alapján megállapítható, hogy az ingatlant terhelő jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződés esetén a bank számára kógens jogszabályi rendelkezés írta elő a zálogjoggal biztosított követelése ésszerű időn belül történő érvényesítésének lehetőségét.

Az I.r. alperes a 2017.március 10.napján benyújtott (7.irat) előkészítő iratában fellebbezési érvelését az alábbiakkal egészítette ki.

A ténytanúsítvánnyal kapcsolatos rendelkezés (I.4.pont) a Hpt.206.§./2/ bekezdésének megfelelő (az ebben szereplő kifogás esetét kivéve) így a régi Ptk.209.§./5/ bekezdése alapján nem lehet tisztességtelen.

A Hpt.206.§./2/ bekezdése értelmében ugyanis a számláról megküldött kimutatást - az üzletszabályzat vagy a szerződés eltérő rendelkezése hiányában - elfogadottnak kell tekinteni, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított 60 napon belül írásban nem emelt kifogást; ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét.

Ennek megfelelően a 206.§./2/ bekezdés szerint nem kifogásolt nyilvántartásról készült ténytanúsítvánnyal kapcsolatos szerződéses rendelkezés tisztességtelensége, mint jogszabály előírásainak megfelelő rendelkezés a régi Ptk.209.§./5/ bekezdése értelmében nem vizsgálható.

Ezért kizárólag annak tisztességtelensége vizsgálható, ha a kifogás előterjesztése esetén is a ténytanúsítványra, mint felperes által a szerződésben elfogadott bizonyítékra hivatkozik az I.r. alperes. Ennek megítélése során azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a ténytanúsítvány alapjául szolgáló banki nyilvántartás megváltoztatására a Hpt.206.§./2/ bekezdésében szereplő kifogás megtételével lehetősége van a felperesnek. A kifogás ügyfél számára kedvezőtlen bank általi megválaszolása esetén pedig a felügyelethez fordulhat a Hpt.151.§./1/ bekezdés b/pontja alapján, és kikényszeríthető, számonkérhető az alperesen a valóságghú nyilvántartás.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében és annak 2017. április 19-én előterjesztett kiegészítésében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és I.r. alperes perköltségben való marasztalását és a fellebbezés IV. pontjában feltüntetett, eltúlzott és az I.r. alperes által elvégzett munkával arányban nem álló perköltségigény elutasítását is kérte.

A BDT. 2015.3420. számú eseti döntésre hivatkozással kifejtette, hogy a kikötés egyoldalúsága, a fogyasztóra nézve indokolatlan hátránya abban áll, hogy az adós nem a tartozásának pontos számszaki levezetése alapján, annak ismeretében tesz közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot, hanem arra vállalt feltétlen kötelezettséget, hogy bármely elszámolási vitában, vagy banki kielégítési igényt esetén, továbbá a bank által kezdeményezett végrehajtási eljárás során feltétlenül elfogadja a banki kimutatást, mint aggálytalan bizonyítékot, és a végrehajtás alapjául szolgáló aktuális kölcsön és járuléktartozást.

Ezen rendelkezésnek az a következménye, hogy egyedül a hitelező dönt az adósok szerződés szerű teljesítéséről, és ezen kikötés a bizonyítási terhet is a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

A bizonyítási teher fentiek szerinti megfordítása a Pp.195.§./1/ bekezdésében foglaltakból is következik, amely alapján a közokirat bizonyítja az adós tartozásának tényét és a tartozás mértékét,, ezzel szemben pedig az adós kényszerül a /6/ bekezdés szerin annak bizonyítására, hogy a tartozásának ténye, vagy annak összege nem felel meg a valóságnak.

A Hpt.206.§-ában foglaltakból - azaz a pénzügyi intézményt terhelő nyilvántartási és tájékoztatási kötelezettségből - nem következik, hogy olyan tartalmú rendelkezést kellene a pénzügyi intézménynek általános szerződési feltételként megfogalmaznia, ami alapján a pénzügyi intézmény jogosult az adósok tartozásának meghatározására és ami alapján egyoldalú nyilatkozata szerint a közjegyző jogosult a szerződést záradékkal ellátni.

Az a körülmény, hogy a tájékoztatási kötelezettség teljesítése eredményeként az adósoknak kiküldött értesítővel szemben az adós kifogást, vagy panaszt terjeszthet elő, nem változtat azon, hogy amennyiben azzal a pénzügyi intézmény nem ért egyet (a panasszal nem ért egyet) akkor egyoldalú nyilatkozata alapján maga mondhatja azt, hogy az adós nem szerződés szerűen teljesített, és ezen elszámolás alapulvételével kérheti a közokiratba foglalt szerződés végrehajtási záradékkal való ellátását.

Az álláspontja alátámasztására BDT.2017.3629. számú eseti döntésre és a Szegedi Ítéltábla Pf.III...../2016/4.számú döntésére is hivatkozott.

Az alperes fellebbezése megalapozott.

Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a rendelkezésre álló adatok okszerű, a Pp. 206. §-ban foglaltaknak megfelelő értékelésével helyes tényállást állapított meg, azonban az abból levont jogi következtetéseivel és az érdemi döntéssel az ítéltábla - az alábbiak okán - nem értett egyet.

Az ítéltábla megállapította, hogy a kölcsönszerződés támadott 1.4.pontja -a Kúria Pfv.I..../2016/5.számú határozatában kifejtettek alapján- nem ütközik a 18/1999/II.5./Korm. rendelet 1.§./1/ bekezdés j./pontjába. A felperes által sérelmezett kikötés a bizonyítási terhet nem változtatja meg a fogyasztó hátrányára, arra kihatással nincs.

A követelésnek a hitelező általi peres eljárás útján való érvényesítése esetén a pénzügyi intézményt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek keretében milyen összegű kölcsönt, milyen feltételek mellett folyósított az adósnak, az adós mennyit teljesített, és ennek eredményeképpen mekkora a fennálló tartozása. A pénzügyi intézmény fentiek szerinti tényállításait az általa vezetett nyilvántartás adatai alapján terjesztheti elő. A nyilvántartások vezetésére vonatkozóan a pénzügyi intézménynek jogszabályi kötelezettsége is fennáll.

A fenti tények adós általi vitatása esetén az intézménynek az alapul szolgáló nyilvántartások elszámolási elveit, módszerét, adatait be kell mutatnia és le kell vezetnie.

Amennyiben az adós a pénzügyi intézmény elszámolását nem fogadja el, illetve arra hivatkozik, hogy a banki nyilvántartásban szereplő adatokkal szemben részéről nagyobb összegű teljesítés történt, úgy ezen állításait a Pp.164.§./1/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően, azaz a bizonyítás általános szabályainak megfelelően már neki kell igazolnia. A bizonyítás fentiek szerinti menetét a perben támadott 1.4.pontba foglalt rendelkezés tehát nem befolyásolja.

Abban az esetben, ha a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozás elismerő nyilatkozat alapján annak végrehajtási záradékkal való ellátásával megindított végrehajtási eljárás van folyamatban, úgy az adós a Pp.369.§-ában foglalt tényekre hivatkozással végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti pert kezdeményezhet, és ennek során a per alapjául szolgáló tényállításai bizonyítására a Pp.164.§./1/ bekezdése értelmében ugyancsak ő köteles.

A támadott kikötés tehát nem biztosít több jogosultságot a pénzügyi intézménynek és nem ró többletterhet a fogyasztóra annál, mint ami a Pp. okirati bizonyításra irányuló, továbbá a bizonyítási terhet és kötelezettséget meghatározó (Pp.164.§.) rendelkezéseiből, illetve a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátását, ekként a végrehajtásnak a peres út igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tevő (Vht.21.§. jelenleg 23/C.§-ában és a közjegyzőkről szóló 1991.évi XLI.tv.112.§-ában foglalt) jogszabályi rendelkezésekből egyébként fakad.

Helytállóan hivatkozott tehát az I.r. alperes arra, hogy a kikötés a Ptk.209.§./5/ bekezdés II.fordulata alapján nem minősülhet tisztességtelennek, mivel a fenti jogszabályi előírásoknak megfelelően határozták meg.

A kölcsönszerződés támadott rendelkezése tehát olyan jogszabályi előírásoknak megfelelően került meghatározásra, melyek összhangban vannak a végrehajtás közjegyzői okirat záradékolás útján való elrendelésének lehetőségével, amely jogintézményt az Alkotmánybíróság nem ítélte alkotmányellenesnek, az nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot (1423/B/2010.AB. határozat, 1245/B/2011.AB. határozat), és amely jogintézmény az Európai Bíróság C-32/14.számú ügyben hozott határozata szerint nem összeegyeztethetetlen a 93/13.EGK irányelv fogyasztóvédelmi követelményeivel.

A kölcsönszerződés támadott kikötése nem ütközik a 18/1999/II.5./Korm. rendelet 1.§./1/ bekezdés b./pontjába sem, ugyanis nem biztosít kizárólagos jogosultságot az alperesnek a felperesi tartozás összegének megállapítására.

Az alperes a szerződéskötéskor hatályos 1996.évi CXII.tv. Hpt.205.§-a szerint köteles rendszeresen tájékoztatni a felperest a tartozás alperes által nyilvántartott összegéről, amely ellen a felperes kifogást emelhet, illetve részletes kimutatást kérhet. A tartozás összegének közlésekor az alperes ugyan a saját nyilvántartását veszi alapul, a felperes azonban nincs elzárva sem a jogviszony fennállása, sem a szerződés felmondását követően attól, hogy az alperes által közölt adatokat vitassa.

A támadott 1.4.pont nem biztosít kizárólagos jogosultságot az alperesnek, ugyanis a felperes vitathatja a tartozás alperes által kimutatott összegét, a felmondás érvényességét, a végrehajtani kért tartozás összegét.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján a fentiekben kifejtett indokokra tekintettel a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

Az alperes eredményes fellebbezésére tekintettel a peresztes felperes a Pp.78.§./1/ bekezdése alapján köteles megfizetni a feljegyzett első- és másodfokú ítéletet az államnak felhívásra, valamint a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 2.§./1/ és /5/ /6/ bekezdései szerint, a kifejtett munkával arányban álló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget I.r. alperes részére.

Győr, 2017.április 20.

Dr.Havasiné dr.Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr.Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró

Dr.Világi Erzsébet sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

kiadó